

DECIZIE

13 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,
Judecători – Anatolie Țurcan, Elena Cobzac,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de avocatul Spoială Vladimir în numele condamnatului Ivanoc Denis, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui

Ivanoc Denis XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în mun. XXXXXX str. XXXXXX, nr. XXX, ap. XXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.02.2018-28.02.2018;

Instanța de recurs: 10.04.2018-18.09.2018;

Instanța de recurs în anulare: 25.01.2019-13.02.2019.

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 28 februarie 2018, *examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform procedurii prevăzute de art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală*, Ivanoc Denis a fost condamnat în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, echivalentul a 30 000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Ivanoc Denis la 10 ianuarie 2018 aproximativ la orele 01³⁰ încălcând prevederile pct.14 lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere, a condus automobilul de model „XXXXX” cu n/î XXXXX, fiind în stare de ebrietate și fiind stopat de către agentul constatator din cadrul INP al IGP, a fost supus verificării cu alcooltestul de model „Drager 6810” fiind stabilită concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat în proporție de 0,47 mg/l, care potrivit art.134¹² alin.(3) Cod penal, se califică ca stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

3. Nefiind de acord cu sentința sub aspectul individualizării pedepsei în sensul neaplicării prevederilor art.art.78, 79 Cod penal, avocatul V. Spoială în numele inculpatului D. Ivanoc, a declarat recurs ordinar, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri cu înlăturarea pedepsei complimentare – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

În argumentarea recursului declarat s-au invocat următoarele:

-la stabilirea pedepsei prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.6, 7, 61, 75-79 Cod penal, aplicând o pedeapsă greșit individualizată în raport cu prevederile legii penale, ceea ce echivalează cu o eroare de drept;

- în textul sentinței sunt indicate exclusiv circumstanțe atenuante, care în cumul întrunesc condițiile pentru neaplicarea pedepsei complimentare;

- la stabilirea pedepsei instanța nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, și anume:- inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise; nu are antecedente penale, careva circumstanțe agravante în speță nefiind stabilite;

- la fel instanța nu a luat în considerație că inculpatul este angajat în calitate de șofer la o companie de transport, aceasta fiind unica sa sursă de existență.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2018, recursul declarat a fost respins ca nefondat.

5. Instanța de apel a conchis că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei, iar probele au fost apreciate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a lui D. Ivanoc în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Colegiul a respins ca neîntemeiată solicitarea recurentului cu privire la aplicarea în privința lui D. Ivanoc a prevederilor art.55 Cod penal, deoarece conform art.24 Cod penal persoana care a săvârșit o infracțiune în stare de ebrietate, produsă de alcool sau de alte substanțe, nu este liberată de răspundere penal, însă cauzele ebrietății, gradul și influența ei asupra săvârșirii infracțiunii se iau în considerare la stabilirea pedepsei, iar Legea penală nu și-ar atinge scopul și va fi inefficientă în prevenirea de noi infracțiuni

La fel instanța a stabilit că în speță nu sunt aplicabile prevederile art.79 Cod penal, deoarece nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale iar faptul că inculpatul și-a recunoscut vina, se căiește de cele comise, iar mijlocul de transport este unica sursă de venit a inculpatului nu pot fi considerate ca fiind circumstanțe excepționale, după cum indică recurentul, acestea fiind niște circumstanțe atenuante obișnuite, și instanța de fonda a ținut cont de ele la individualizarea pedepsei.

În concluzie Colegiul penal a conchis că pedeapsa numită lui D. Ivanoc este legală și întemeiată, proporțională atât faptelor comise, cât și circumstanțelor reale și personale, corect constatate de către instanța de fond.

6. Decizia nominalizată a fost atacată cu recurs în anulare către avocatul V. Spoială în numele condamnatului, care invocând prevederile art.453 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a deciziei în partea stabilirii pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care pedeapsa complimentară – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport să fie înlăturată în baza art.78 alin.(2) Cod penal.

În motivarea recursului s-au invocat următoarele argumente:

- în speță au fost stabilite doar circumstanțe atenuante, astfel că instanța urma în conformitate cu prevederile art.78 alin.(2) Cod penal, să înlătore pedeapsa complimentară;

- reieșind din prevederile art.78 Cod penal, pedeapsa complimentară poate fi înlăturată de către instanța de judecată care urmează să țină cont de: - circumstanțele atenuante la săvârșirea infracțiunii; persoana celui vinovat;

- la stabilirea pedepsei instanța nu a luat în considerație că infracțiunea săvârșită face parte din categoria celor ușoare, inculpatul a recunoscut vina, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii;

- D. Ivanoc este de o vârstă tânără, se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, iar funcția de șofer și permisul de conducere este unica sursă de existență și de deplasare;

- careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispozițiilor art.456 Cod de procedură penală, recursul în anulare fiind supus unei verificări prealabile judecării în fond a acestuia, astfel că, instanța de recurs este obligată să îndeplinească actele procedurale preparatorii și să examineze admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în conformitate cu prevederile art.431 și 432 Cod de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de judecată, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art.453 alin.(1) Cod de procedură penală, raportat la prevederile art.6 pct.44) al aceluiași Cod, art.4§2 al Protocolului nr.7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental din cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Prevederile pct.44) art.6 Cod de procedură penală determină ca viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Reieșind din prevederile legale menționate, Colegiul atestă că una din cerințele esențiale la declararea recursului în anulare este motivarea acestuia din punct de vedere al prezentei erorii de drept, comise la judecarea cauzei, ce cade sub incidența noțiunii de viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă că în textul recursului în anulare declarat, autorul invocă afectarea deciziei contestate de un viciu fundamental, exprimat prin stabilirea unei pedepse ilegale care, în viziunea sa, este prea aspră în raport cu gravitatea infracțiunii și persoana celui vinovat.

Colegiul penal reține că lui D. Ivanoc, i-a fost stabilită pedeapsa în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal - amenda în mărime de 600 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pe lângă scopul său represiv, pedeapsa are și o finalitate de exemplaritate în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Colegiul menționează că, reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art.75 Cod penal, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate

în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Pârții generale a acestuia.

Din textul sentinței și deciziei se constată că, la stabilirea și aplicarea pedepsei, instanțele au avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art.art.61, 75 Cod penal.

Colegiul reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, și potrivit alin.(8) al acestui articol, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și *de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.*

Instanța de recurs remarcă faptul că, sancțiunea art.264¹ alin.(1) Cod penal (red.2016), prevedea pedeapsa cu amendă în mărime de la 750 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 ore, **în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 3 la 5 ani**, iar conform prevederilor art.364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pedeapsa redusă este: amenda în mărime de la 562,5 la 637,5 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 133 la 160 ore, **în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 3 la 5 ani.**

Având în vedere cumulul de împrejurări, Colegiul penal conchide că, pedeapsa cu amenda, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, aplicată inculpatului de către prima instanță și menținută de instanța de recurs, este stabilită corespunzător gravității faptei, în raport cu pericolul social, atitudinea inculpatului față de cele comise, precum și luând în considerație, circumstanțe atenuante stabilite.

Potrivit recursului în anulare autorul critică măsura de pedeapsă complementară aplicată inculpatului, ca fiind prea aspră, argumentând că „*în conformitate cu prevederile art.78 alin.(2) Cod penal, în cazul în care instanța constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii pedeapsa complementară prevăzută de lege poate fi înlăturată.*”

La acest capitol, Colegiul penal ține să menționeze că în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa complementară **care nu este obligatorie („cu sau fără”)** prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită poate fi înlăturată în conformitate cu prevederile art.78 alin.(2) Cod penal, iar în cazul în care pedeapsa complementară **este obligatorie** aceasta poate fi înlăturată numai în condițiile art.79 alin.(1) Cod penal.

În continuare, instanța de recurs reține că sancțiunea art.264¹ alin.(1) Cod penal (red.2016), prevedea pedeapsa complementară **obligatorie** privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 3 la 5. Prin urmare, aceasta nu poate fi înlăturată în conformitate cu prevederile art.78 alin. (2) Cod penal.

Totodată, Colegiul penal conchide că, este justă și întemeiată concluzia instanțelor de fond referitor la faptul că în speță nu au fost constatate careva circumstanțe excepționale astfel, că nu există temei pentru aplicarea art.79 din Codul penal.

Din considerentele nominalizate, instanța de recurs apreciază hotărârea contestată ca fiind corectă și legală, iar instanțele au ținut cont de toate circumstanțele atenuante la care face referire recurentul și corect i-au stabilit lui D. Ivanoc pedeapsa complementară la limita minimă prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia acesta a fost condamnat.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul consideră necesar de reținut și acel fapt că principiul securității raporturilor juridice, consfințit în articolul 6 din Convenție,

cere inter alia ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (a se vedea în acest sens hotărârea Brumărescu vs România din 28 octombrie 1999), iar potrivit dispozițiilor art.4§2 din Protocolul 7 CEDO, redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, poate fi efectuată, dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

La caz, instanța de recurs în anulare constată, că hotărârea contestată nu este afectată de nici un viciu fundamental, fiind conformă prevederilor legale și această hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă capătă putere de lucru judecat, ce produce o cauză de împiedicare a pornirii, continuării, judecării cauzei penale ori redeschiderii acesteia, deoarece în esență motivele invocate de recurent în recursul în anulare declarat, referitor la corectitudinea stabilirii pedepsei complimentare, au constituit anterior obiect de examinare, iar instanța de recurs corect le-a apreciat și a adoptat o hotărâre motivată, expusă în prezenta decizie.

Așadar, Colegiul penal constată că la examinarea prezentului recurs în anulare, nu s-au constatat erori de drept comise de către instanța de recurs, ce ar indica la existența unui viciu fundamental în cauză și ar afecta hotărârea irevocabilă, iar existența unei alte păreri a apărării asupra aceleiași probleme nu poate servi temei pentru reexaminarea cazului.

În baza celor expuse, se impune inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către avocatul V. Spoială în numele condamnatului D. Ivanoc ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile 456 alin.(1) și (3), 432 alin.(2) pct.4) de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către avocatul Spoială Vladimir în numele condamnatului Ivanoc Denis, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui *Ivanoc Denis*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 februarie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac